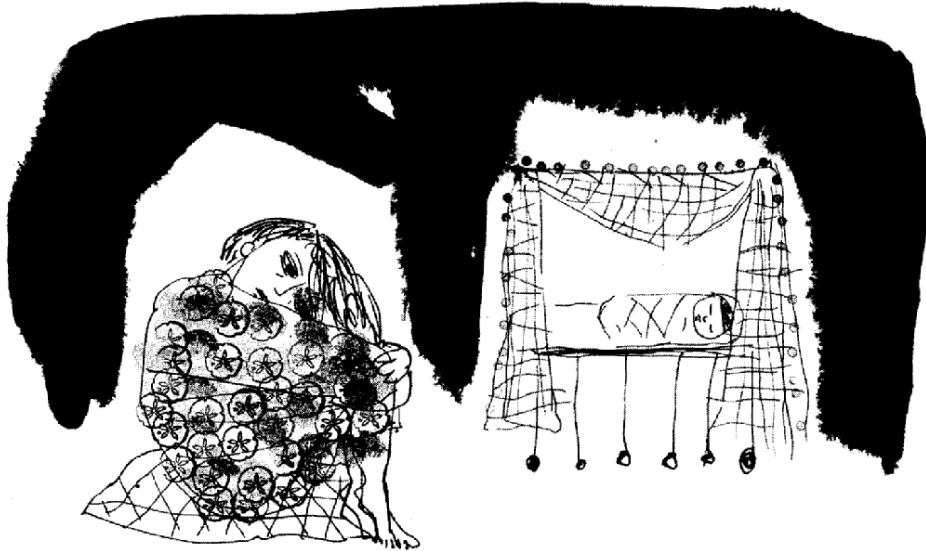

Bij de dood van haar eerste kind

Is dat nu Gods werk? Kan Hij wel?

Mijn zoontje, mijn jochie, mijn jongetje is dood. Ik was zo blij met hem, zo trots op hem, zo gelukkig met dat hulpeloze hoopje mens in mijn armen. Zijn teentjes, zijn vingertjes, dat rimpelige koppie, alles zo precies tot in de kleinste kleinigheden afgewerkt. Hij was de prins van mijn liefde, de nieuwe hoop van David, mijn koning.

Nu ligt dat stijf en stil in dat veel te mooie wiegje. Een week heeft hij geleefd, zeven dagen op deze wereld. Daarna was hij weg. Niets is meer over dan een stukje ellende dat niet meer met het leven te maken heeft, een restje lichaam dat geen kans heeft gekregen.

Hij was al verdwenen nog voor ik aan hem wenen kon, ik was hem kwijt voor ik mij aan hem kon hechten.

Er is afgebroken wat nog niet begonnen was, mij is afgepakt wat ik nog niet had.

Hij had nog niet eens een naam en wij hadden hem Jonatan willen noemen. Dat hoeft niet meer, dat kan niet meer.

Is dat Gods bedoeling geweest?

Was dit om mij te straffen met de zwaarste klap, was dit om David te treffen in zijn zwakste plek? Dat is Hem dan uitstekend gelukt.

Ik weet het wel en zal het niet ontkennen, ik ben het geweest die het waagde om met David, de koning, naar bed te gaan terwijl ik keurig getrouwd was met een brave militair.

En door Davids toedoen is hij gesneuveld in de oorlog.

Dat weet ik, dat is slecht, dat is niet goed te praten. Wij allebei verdienen voluit onze straf, wij zijn onuitwisbaar schuldig. God heeft groot gelijk. Amen.

Maar kon ons kind dat helpen? Hij was zo onschuldig als de pasgeboren baby die hij was.

Waarom moest hij er dan aan geloven? Waarom moest hij eraan? Wat had hij misdaan? Waarom juist deze straf?

Was ik maar in zijn plaats gestorven, dan was ik niet veroordeeld tot levenslang verdriet. Dat was toch ook rechtvaardiger geweest? Ik verdiende toch de doodstraf en niet mijn kind? Waarom dan dit? Dat tolt maar door mijn hoofd en dat gaat niet meer over.

David, mijn David, waar ben je nou? Ik weet niet of je me kan helpen, maar ik heb je zo nodig. Nu.

Ik weet niet of je me kan troosten, maar je moet me liefhebben. Nu.

Kom bij me, dicht bij me en spreek tot mijn hart.